
Lionel Mallecourt
Lecțiile
Viului
volumul 2
VIUL
ȘI PĂMÂNTUL
Editura LER
2026

Copyright © 2026 Lionel Mallecourt
Ediţie digitală

ISBN: 978-630-6583-43-0

Lecţiile Viului - Volumul 2: VIUL ŞI PĂMÂNTUL

Toate drepturile rezervate.
Legea drepturilor de autor permite doar reproduceri sau copii strict destinate uzului personal şi necomercial, precum şi citate scurte utilizate în scop de exemplificare sau analiză.
Orice reproducere integrală sau parţială a acestei lucrări, fără acordul autorului sau al titularilor de drepturi, este interzisă şi se sancţionează conform legislaţiei în vigoare.

Nota autorului

Lecţiile Viului este o colecţie de transmitere poetică şi sensibilă.
Fiecare lucrare propune o lectură simbolică, educativă şi contemplativă a realităţii, la intersecţia dintre ştiinţă, experienţa umană şi viu.
Această carte nu are scopul de a înlocui cunoştinţele ştiinţifice, filozofice sau pedagogice existente, ci de a oferi un limbaj de întâlnire, reflecţie şi uimire.

Credite

Text: Lionel Mallecourt
Ilustraţie: ChatGPT
Corectură: Lionel Mallecourt
Machetare şi montaj tehnic: Lionel Mallecourt

Editura LER

O colecţie care transformă cunoaşterea într-un limbaj al întâlnirii, pentru a-i ajuta pe cei mici şi pe cei mari să locuiască mai bine lumea.

CUPRINS

01 - **Consiliul Pădurilor 02**

02 - **Consiliul Animalelor 128**

03 - **Consiliul Solurilor 254**

04 - **Consiliul Climei 380**

05 - **Consiliul Apei 506**

06 - **Consiliul Oceanelor 632**

Consiliul Pădurilor

01.1 - **Lecția maestrului Sămânța 04**
(Promisiunea a ceea ce urmează să se nască)

01.2 - **Lecția maestrului Rădăcina 20**
(Forța nevăzută care ne leagă de pământ)

01.3 - **Lecția maestrului Trunchiul 36**
(Să creștem fără să ne pierdem rădăcinile)

01.4 - **Lecția maestrului Frunza 52**
(Să transformăm lumina pentru a hrăni viața)

01.5 - **Lecția maestrului Floarea 68**
(Întâlnirea care pregătește viitorul)

01.6 - **Lecția maestrului Miceliul 84**
(Rețeaua nevăzută care leagă pădurea)

01.7 - **Consiliul Pădurilor 100**
(Când fiecare devine necesar întregului)

Dragii mei copii:

Sunt considerată minusculă
pentru că încap într-o palmă.

Sunt considerată adormită
pentru că tac.

Și totuși, port deja
un copac întreg în tăcerea mea.

Ce trebuie să știți:

Înaintea ramurilor,
înaintea frunzelor,
înainte chiar și a umbrei...
există o promisiune invizibilă.

Eu nu seamăn cu nimic
din ceea ce voi deveni.

Ce fac cu adevărat:

Încep fără zgomot.

Fără mine:

- nicio pădure nu și-ar aminti primăvara
- păsările nu ar avea casă
- pământului i-ar lipsi speranța

Eu sunt viitorul
pliat în prezent.

De ce uneori aștept mult timp?

Cunosc răbdarea lumii.

Dorm atunci când trebuie să dorm.
Mă deschid atunci când viața mă cheamă.

În sol,
devin încredere.

În copil,
devin posibil.

În om,
devin proiect.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• a planta înseamnă a crede în mâine
• a proteja o sămânță înseamnă a proteja viitorul
• nimic măreț nu se naște cu zgomot

Ei învață
să respecte începuturile.

Cel mai simplu adevăr:

Eu nu decid să devin copac.
Eu accept.

Nu comand pădurii.
Eu o invit.

Maestrul încheie:

« Rădăcina îmi va da profunzimea.
Trunchiul îmi va da statornicia.
Frunza îmi va da suflul.
Floarea îmi va da frumusețea.
Miceliul îmi va da cuvântul.

Eu
dau primul da.
Nu sunt mică.
Sunt posibilul. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Sămânța ne învață că orice viitor începe printr-un gest discret.

Dragii mei copii:

Aproape că nu mă vedeți niciodată.

Lucrez în umbră
în timp ce arborele dansează în soare.

Se aplaudă ramurile.

Eu sunt uitată sub pământ.

Ce trebuie să știți:

Eu nu caut lumina.
Eu caut fidelitatea.

Țin arborele
așa cum ții o promisiune.

Ce fac cu adevărat:

Eu leg viul de sol.

Fără mine:

- vânturile ar lua pădurile
- frunzele nu ar avea glas
- păsările nu ar avea adăpost

Eu sunt ancora invizibilă.

De ce rămân ascunsă?

Profunzimea nu are nevoie de privire.
Cresc departe de laude.

În piatră,
devin dialog.

În apă,
devin trecere.

În om,
devin fidelitate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

- ceea ce susține nu se arată întotdeauna
- soliditatea se naște din legătura cu pământul
- a crește fără rădăcini este periculos

Ei învață
să onoreze invizibilul.

Cel mai sigur adevăr:

Eu nu țin arborele pe loc.
Eu îi permit să stea în picioare.

Maestrul încheie:

« Sămânța mi-a dat naștere.
Trunchiul îmi va da un corp.
Frunza îmi va da un suflu.
Miceliul îmi va da aliați.

Eu
dau legătura.
Sunt memoria solului.
Nu sunt umbra.
Sunt baza. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Rădăcina ne învață că invizibilul poartă vizibilul.

Dragii mei copii:

Mă ridic între cer și pământ.

Sunt considerat nemișcat,
și totuși cresc în fiecare zi.

Nu îmi strig puterea.
O port.

Ce trebuie să știți:

Eu leg susul de jos.

Transform profunzimea
în înălțare.

Ce fac cu adevărat:

Eu țin casa viului.

Fără mine:

- ramurile nu ar îndrăzni cerul
- frunzele nu ar avea drum
- pădurii i-ar lipsi coloana

Eu sunt echilibrul în picioare.

De ce sunt răbdător?

Cunosc timpul lung.
În fiecare an adaug un cerc așa
cum adaugi o amintire.

În pasăre,
devin refugiu.

În copil,
devin sprijin.

În om,
devin statornicie.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

- forța nu are nevoie de violență
- a dura valorează mai mult decât a străluci
- verticalitatea protejează viața

Ei învață
să crească fără să strivească.

Cel mai drept adevăr:

Eu nu mă înalț împotriva pământului.
Mă înalț împreună cu el.

Maestrul încheie:

« Sămânța m-a visat.
Rădăcina m-a ținut.
Frunza îmi va da un suflu.
Floarea îmi va da un sens.
Miceliul îmi va da o voce.

Eu
dau ținuta.
Sunt verticalitatea blândă.
Nu sunt orgoliu.
Sunt prezență. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Trunchiul ne învață că adevărata putere știe să rămână smerită.

Dragii mei copii:

Sunt văzută tremurând în vânt
ca și cum aș fi fragilă.

Sunt considerată ușoară
pentru că dansez.

Și totuși, hrănesc arborele
cu lumina cerului.

Ce trebuie să știți:

Sunt o lucrătoare a soarelui.

Transform strălucirea invizibilă
în sevă răbdătoare.

Fac din zi
o pâine pentru rădăcini.

Ce fac cu adevărat:

Respir pentru pădure.

Fără mine:

• arborele ar rămâne fără suflu
• păsările și-ar pierde umbra
• pământul ar uita verdele

Sunt gura tăcută
a lumii vegetale.

De ce cad într-o zi?

Când cad, povestea mea nu se încheie.
Mă întorc în pământ așa cum întorci o carte.

În insectă,
devin casă.

În sol,
devin humus.

În om,
devin lecție.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• a respira este un dialog
• nimic nu se pierde în natură
• umbra protejează la fel de mult ca lumina

Ei învață
să mulțumească aerului.

Cel mai verde adevăr:

Eu nu păstrez lumina.
Eu o împărtășesc.

Maestrul încheie:

« Sămânța m-a visat.
Rădăcina m-a hrănit.
Trunchiul m-a purtat.
Floarea îmi va da o continuare.
Miceliul mă va transforma.

Eu
dau suflul.
Sunt respirația viului.
Nu sunt fragilă.
Sunt necesară. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Frunza ne învață că a respira împreună ține lumea în picioare.

Dragii mei copii:

Sunt admirată pentru culorile mele
și pentru parfumul meu.

Se crede că sunt decor,
când de fapt sunt trecere.

Eu pregătesc ceea ce va veni.

Ce trebuie să știți:

Eu nu caut să fiu frumoasă.
Eu caut să fiu dreaptă.

Vorbesc cu albinele
într-o limbă de lumină.

Ce fac cu adevărat:

Eu leg ființe diferite.

Fără mine:

- fructele nu ar avea viitor
- semințele nu ar avea nume
- pădurii i-ar lipsi promisiunea

Eu sunt întâlnirea
dintre vizibil și posibil.

De ce nu durez mult?

Știu că frumusețea trece. Nu mă
atașez
de propria mea strălucire.

În albină,
devin miere.

În vânt,
devin polen.

În om,
devin blândețe.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

- frumusețea slujește viața
- efemerul poate fi esențial
- a atrage nu înseamnă a poseda

Ei învață
să iubească fără să rețină.

Cel mai parfumat adevăr:

Eu nu trăiesc pentru mine.
Eu trăiesc pentru ceea ce se va naşte.

Maestrul încheie:

« Sămânța m-a imaginat.
Rădăcina m-a pregătit.
Trunchiul m-a ridicat.
Frunza m-a hrănit.
Miceliul mă va lega.

Eu
dau întâlnirea.
Sunt poarta viitorului.
Nu sunt ornament.
Sunt promisiune. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Floarea ne învață că frumusețea există pentru a sluji viața.

Dragii mei copii:

Sunt confundat cu umbra
pentru că trăiesc sub pașii voștri.

Sunt uitat
pentru că nu mă arăt.

Și totuși, pot lega
rădăcinile mai multor arbori.

Ce trebuie să știți:

Sunt o rețea a răbdării.

Cu unele rădăcini,
fac schimburi nevăzute.

Le aduc apă și hrană din
sol.

Ele îmi oferă zaharuri.

Ce fac cu adevărat:

Eu țes solidaritatea.

Fără mine:

- arborii ar fi singuratici
- unele rădăcini ar primi mai greu apa și hrana
- pădurea nu ar fi decât o adunare

Eu sunt conversația solului.

De ce rămân discret?

Legătura nu are nevoie de glorie.
Eu prefer eficiența
în locul luminii.

În arbore,
devin ajutor reciproc.

În sămânță
devin sprijin.

În om,
devin fraternitate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

- nimeni nu trăiește singur
- puterea se naște din împărtășire
- invizibilul guvernează vizibilul

Ei învață
să coopereze precum rădăcinile.

Cel mai profund adevăr:

Eu nu comand pădurii.
Eu o fac posibilă.

Maestrul încheie:

« Sămânța m-a chemat.
Rădăcina m-a primit.
Trunchiul a avut încredere în mine.
Frunza m-a hrănit.
Floarea mi-a mulțumit.

Eu
dau legătura.
Sunt prietenia viului.
Nu sunt ascuns.
Sunt esențial. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Miceliul ne învață că a trăi înseamnă a crea legături.

CONSILIUL PĂDURILOR

Ei nu se reunesc într-un loc.

Nu există nici poiană,
nici sală,
nici vârf.

Consiliul Pădurilor se formează
de fiecare dată când Pământul își ia timp să-și
asculte rădăcinile.

În jurul cercului stau maeștrii.

Nu ca niște puteri,
ci ca niște prezențe.

Sămânța ajunge prima.

Aproape că nu vorbește.

Ea promite.

« **Eu sunt începutul** », spune ea.

« **Fără mine, nimic nu se naște.** »

Rădăcina înaintează apoi.

Ea nu se arată.

Ea susține.

« **Eu sunt legătura** », spune ea.

« **Fără mine, nimic nu stă în picioare.** »

Trunchiul stă drept și calm.

Nu se impune.

El poartă.

« **Eu sunt ținuta** », spune el.

« **Fără mine, nimic nu se înalță.** »

Frunza freamătă ușor.

Nu cere nimic.

Ea respiră.

« **Eu sunt suflul** », spune ea.

« **Fără mine, nimic nu împărtășește aerul.** »

Floarea se deschide în tăcere.

Nu durează.

Ea leagă.

« **Eu sunt întâlnirea** », spune ea.

« **Fără mine, nimic nu ar deveni rod.** »

În cele din urmă, Miceliul rămâne aproape nevăzut.

El vorbește sub pământ.

« **Eu sunt legătura** », spune el.

« **Fără mine, fiecare ar rămâne singur.** »

Atunci cercul tace.

Și apare o întrebare.

Nu pusă de un maestru,
ci de Pădurea însăși:

« **Ce va deveni viața**
dacă nu voi mai fi ascultată? »

Sămânța răspunde:
« **Nu va mai exista viitor.** »

Rădăcina răspunde:
« **Ființele vii își vor pierde ancorarea.** »

Trunchiul răspunde:
« **Adăposturile vor cădea.** »

Frunza răspunde:
« **Aerul va uita să mai respire.** »

Floarea răspunde:
« **Roadele nu vor mai ști să se nască.** »

Miceliul răspunde:
« **Inimile vor înceta să-și mai vorbească.** »

Dar niciun răspuns nu este suficient singur.

Atunci Consiliul ascultă din nou.

Și în tăcere,
se ridică un adevăr mai simplu.

Cuvântul Pădurii:

« Mă vedeți ca pe un decor.
Eu sunt o comunitate.

Mă tăiați în parcele.
Eu sunt un singur trup.

Nu sunt o resursă.
Sunt o casă comună.

De fiecare dată când mă respectați,
lumea își regăsește suflul.

De fiecare dată când mă răniți,
propriul vostru aer începe să se închidă. »

Decizia Consiliului:

Nu va exista:

- nicio victorie asupra arborilor
- nicio proprietate asupra viului
- nicio tăcere a rădăcinilor

Doar o misiune încredințată tuturor:
să protejați, să onorați și să locuiți pădurea...
în voi, în jurul vostru și pentru mâine.

Într-o singură frază pentru copiii Pământului:

Consiliul Pădurilor există de fiecare dată când un om înțelege că respiră datorită unui copac pe care nu îl cunoaște.

Consiliul Animalelor

02.1 - **Lecţia maestrului Instinctul 130**
(Memoria străveche care călăuzeşte viaţa)

02.2 - **Lecţia maestrului Teritoriul 146**
(Să locuim fără să posedăm)

02.3 - **Lecţia maestrului Haită 162**
(Forţa de a trăi împreună)

02.4 - **Lecţia maestrului Jocul 178**
(Să învăţăm prin joacă)

02.5 - **Lecţia maestrului Migraţia 194**
(Să urmăm căile vieţii)

02.6 - **Lecţia maestrului Privirea animală . 210**
(Să recunoaştem viul în celălalt)

02.7 - **Consiliul Animalelor 226**
(Să ne regăsim fraternitatea cu celelalte fiinţe vii)

Dragii mei copii:

Sunt confundat
cu un mecanism orb.

Sunt considerat inferior
pentru că nu calculez.

Și totuși, eu sunt
memoria veche a viului.

Ce trebuie să știți:

Eu nu reflectez mult.
Eu simt justețea.

Cunosc pericolul
înaintea gândurilor voastre.

Ce fac cu adevărat:

Eu protejez viața imediată.

Fără mine:

- puii nu ar ști să sugă
- păsările ar uita drumul
- cerbii ar uita fuga

Eu sunt busola
gravată în carne.

De ce par simplu?

Eu nu complic lumea. Eu
răspund
la ceea ce este aici.

În leu,
devin vânătoare.

În pasăre,
devin zbor.

În om,
devin intuiție.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• a simți poate fi mai just decât a gândi
• viața știe înaintea cuvintelor
• inteligența nu înseamnă doar calcul

Ei învață
să mă asculte fără rușine.

Cel mai vechi adevăr:

Eu nu sunt opus rațiunii.
Eu sunt rădăcina ei.

Maestrul încheie:

« Teritoriul îmi va da spațiu.
Haita îmi va da legătura.
Jocul îmi va da învățarea.
Migrația îmi va da memoria.
Privirea animală îmi va da dialogul.

Eu
dau supraviețuirea vie.
Nu sunt orb.
Sunt înțelepciunea dintâi. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Instinctul ne învață că viața știe adesea înaintea gândului.

Dragii mei copii:

Sunt confundat
cu proprietatea.

Sunt apărat
ca un cufăr.

Și totuși, eu sunt
un spațiu împărtășit.

Ce trebuie să știți:

Eu nu sunt o frontieră.
Eu sunt echilibru.

Spun doar:
aici viața poate dura.

Ce fac cu adevărat:

Eu ofer fiecăruia un loc.

Fără mine:

• cuiburile nu ar avea adăpost
• turmele nu ar avea pășune
• cântecele nu ar avea ecou

Eu sunt casa
sub cerul deschis.

De ce trebuie să fiu respectat?

Nu suport excesul.
Le reamintesc viilor
măsura necesară.

La lup,
devin urmă.

La pasăre,
devin ramură.

La om,
devin responsabilitate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• a poseda nu înseamnă a locui
• a apăra poate distruge
• a împărți salvează spațiul

Ei învață
să trăiască fără să mă epuizeze.

Cel mai clar adevăr:

Eu nu aparțin nimănui.
Eu susțin pe toată lumea.

Maestrul încheie:

« Instinctul mă va simți.
Haita mă va păstra.
Jocul mă va anima.
Migrația mă va traversa.
Privirea animală mă va recunoaște.

Eu
dau locul.
Nu sunt un bun.
Sunt un echilibru viu. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Teritoriul ne învață că a locui valorează mai mult decât a poseda.

Dragii mei copii:

Sunt temută
pentru că adun.

Sunt redusă
la forța numărului.

Și totuși, eu sunt
arta de a trăi împreună.

Ce trebuie să știți:

Eu nu sunt dominație.
Eu sunt cooperare.

Fiecare își găsește locul
fără să înceteze să fie el însuși.

Ce fac cu adevărat:

Eu îi fac pe cei slabi mai puternici.

Fără mine:

- cei mici ar fi singuri
- răniții ar fi pierduți
- veghea ar rămâne fără pază

Eu sunt fraternitatea animală.

De ce împart?

Știu că, pentru mulți,
viața împreună este o forță.

La lupi,
devin solidaritate.

La păsări,
devin zbor comun.

La om,
devin societate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• a coopera valorează mai mult decât a învinge
• a-i proteja pe cei slabi îi protejează pe toți
• unitatea respectă diferențele

Ei învață
să mă imite fără să mă închidă.

Cel mai cald adevăr:

Eu nu șterg individul.
Eu îi dau o familie.

Maestrul încheie:

« Instinctul mă va ghida.
Teritoriul mă va susține.
Jocul mă va face suplă.
Migrația mă va deschide.
Privirea animală mă va liniști.

Eu
dau noi-ul.
Nu sunt o mulțime.
Sunt o legătură vie. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Haita ne învață că a trăi împreună este o inteligență.

Dragii mei copii:

Sunt considerat inutil
pentru că râd.

Sunt opus seriozității
ca și cum aș fi lipsit de importanță.

Și totuși, prin mine se învață
atâtea lucruri necesare pentru a trăi.

Ce trebuie să știți:

Eu pregătesc fără să spun.
Fac să se învețe
fără să pedepsesc.

Ce fac cu adevărat:

Eu formez trupurile și inimile.

Fără mine:

- puii nu ar ști să vâneze
- puterile ar deveni brute
- legăturile ar rămâne rigide

Eu sunt școala bucuroasă.

De ce sunt ușor?

Eu nu mă tem de greșeală.
Transform căderea
în izbucnire de râs.

La pisică,
devin agilitate.

La cățel,
devin încredere.

La om,
devin creativitate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• joaca pregătește viața
• a învăța poate zâmbi
• bucuria face ființa mai abilă

Ei învață
să mă respecte.

Cel mai viu adevăr:

Eu nu sunt distragere.
Eu sunt învățare liberă.

Maestrul încheie:

« Instinctul îmi va da elan.
Teritoriul îmi va da scena.
Haita îmi va da partenerii.
Migrația îmi va da regulile.
Privirea animală îmi va da sensul.

Eu
dau suplețea.
Nu sunt frivol.
Sunt arta de a deveni. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Jocul ne învață că bucuria pregătește înțelepciunea.

Dragii mei copii:

Sunt văzută ca plecare,
când de fapt sunt fidelitate.

Sunt considerată rătăcire,
când de fapt sunt memorie.

Eu cunosc drumuri
mai vechi decât orașele voastre.

Ce trebuie să știți:

Eu nu fug de iarnă.
Eu caut viața.

Port hărți
scrise pe cer.

Ce fac cu adevărat:

Eu leg continentele.

Fără mine:

- unele specii ar supraviețui mai greu
- unele semințe ar călători mai puțin
- anotimpurile nu ar mai avea sens

Eu sunt marea călătorie a viului.

De ce mă întorc?

Știu de unde plec.
A pleca nu înseamnă a trăda,
ci a supraviețui.

În pasăre,
devin stea.

În balenă,
devin cântec.

În om,
devin speranță.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• a te mișca poate salva
• nicio frontieră nu este eternă
• Pământul este un singur drum

Ei învață
să mă privească fără teamă.

Cel mai larg adevăr:

Eu nu sunt exil.
Eu sunt fidelitate față de viață.

Maestrul încheie:

« Instinctul mă va ghida.
Teritoriul mă va primi.
Haita mă va însoți.
Jocul mă va păstra vie.
Privirea animală mă va recunoaște.

Eu
dau orizontul.
Nu sunt fugă.
Sunt continuitate. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Migrația ne învață că întregul Pământ este o casă.

Dragii mei copii:

Mă întâlniți
fără să mă înțelegeți.

Sunt considerată mută,
când de fapt vorbesc fără cuvinte.

Sunt o oglindă
în care omul se vede gol.

Ce trebuie să știți:

Eu nu judec.
Eu percep
ceea ce sunteți cu adevărat.

Ce fac cu adevărat:

Eu vă reamintesc originea.

Fără mine:

- ați uita Pământul
- ați pierde smerenia
- ați crede că sunteți singuri

Eu sunt întâlnirea
dintre două specii.

De ce vă tulbur?

Vă privesc
ca pe o ființă vie printre altele.

În câine,
devin loialitate.

În cal,
devin încredere.

În om,
devin conștiință.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• animalul nu este un obiect
• o privire ne poate învăța
• a respecta cealaltă specie face sufletul să crească

Ei învață
să-mi răspundă.

Cel mai simplu adevăr:

Eu nu sunt inferioară.
Eu sunt diferită.

Maestrul încheie:

« Instinctul mă va recunoaște.
Teritoriul mă va așeza.
Haita mă va lega.
Jocul mă va deschide.
Migrația mă va ghida.

Eu
dau oglinda.
Nu sunt tăcere.
Sunt un cuvânt fără cuvinte. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Privirea animală ne învață că omul nu este centrul, ci un frate.

Ei nu se reunesc într-un oraș.

Nu există nici tron,
nici tribunal,
nici frontieră.

Consiliul Animalelor se formează
de fiecare dată când omul acceptă să-și
amintească faptul că este, și el, o ființă vie
printre celelalte.

În jurul cercului stau maeștrii.

Nu ca niște specii dominate,
ci ca niște prezențe străvechi.

Instinctul ajunge primul.

El nu raționează.

El știe.

« **Eu sunt memoria trupului** », spune el.

« **Fără mine, viața ezită.** »

Teritoriul înaintează apoi.

El nu posedă nimic.

El primește.

« **Eu sunt locul just** », spune el.

« **Fără mine, echilibrul se rupe.** »

Haita vorbește cu glas scăzut.

Ea nu comandă.

Ea leagă.

« **Eu sunt noi-ul viu** », spune ea.

« **Fără mine, fiecare devine fragil.** »

Jocul sare în cerc.

El nu dovedește nimic.

El învață.

« **Eu sunt școala bucuroasă** », spune el.

« Fără mine, trupurile se întăresc prea tare. »

Migrația traversează adunarea.

Ea nu se oprește.

Ea își amintește.

« **Eu sunt drumul străvechi** », spune ea.

« **Fără mine, Pământul se micșorează.** »

În cele din urmă, Privirea animală se așază.

Ea nu judecă.

Ea întâlnește.

« **Eu sunt oglinda tăcută** », spune ea.

« **Fără mine, omul se uită pe sine.** »

Atunci cercul tace.

Și apare o întrebare.

Nu pusă de un maestru,
ci de Viața însăși:

« **Ce va deveni omenirea**
dacă nu-și va mai recunoaște frații
animali? »

Instinctul răspunde:
« **Își va pierde orientarea.** »

Teritoriul răspunde:
« **Își va epuiza casa.** »

Haita răspunde:
« **Va trăi fără solidaritate.** »

Jocul răspunde:
« **Copiii ei vor crește fără înțelepciune.** »

Migrația răspunde:
« **Drumurile se vor închide.** »

Privirea animală răspunde:
« **Inima ei va deveni surdă.** »

Dar niciun răspuns nu este suficient singur.

Atunci Consiliul ascultă din nou.

Și în tăcere,
se ridică un adevăr mai simplu.

Cuvântul Animalelor:

« Ne numiți resurse.
Noi suntem tovarășii.

Ne măsurați în utilitate.
Noi purtăm lumi sensibile.

Nu suntem trecutul vostru.
Suntem prezentul vostru împărtășit.

De fiecare dată când ne respectați,
Pământul respiră mai larg.

De fiecare dată când ne negați,
voi înșivă vă sărăciți. »

Decizia Consiliului:

Nu va exista:

• nicio umanitate fără animalitate
• niciun progres fără respect față de specii
• niciun viitor fără fraternitatea viului

Doar o misiune încredințată tuturor:
să protejați, să înțelegeți și să onorați animalele...
ca aliați, maeștri și frați.

Într-o singură frază pentru copiii Pământului:

Consiliul Animalelor există de fiecare dată când un om întâlnește o privire non-umană și recunoaște în ea un suflet viu.

Consiliul Solurilor

03.1 - **Lecția maestrului Humusul 256**
(Să transformăm sfârșitul într-un nou început)

03.2 - **Lecția maestrului Rădăcina Solului 272**
(Să ne găsim forța în profunzime)

03.3 - **Lecția maestrului Apa Solului 288**
(Apa ascunsă care hrănește viața)

03.4 - **Lecția maeștrilor Microbi 304**
(Meșteșugarii nevăzuți ai fertilității)

03.5 - **Lecția maestrului Viața Solului 320**
(Comunitatea vie a pământului)

03.6 - **Lecția maestrului Timpul Solului .. 336**
(Răbdarea care pregătește viitorul)

03.7 - **Consiliul Solurilor 352**
(Să avem grijă de pământul care ne susține)

Dragii mei copii:

Sunt văzut întunecat
ca un sfârșit.

Sunt considerat mort,
când de fapt sunt naștere.

Eu sunt ceea ce devine viața
pentru a începe din nou.

Ce trebuie să știți:

Eu nu sunt deșeu.
Eu sunt transformare.

Fac din trecut
pâinea zilei de mâine.

Ce fac cu adevărat:

Eu pregătesc viitorul.

Fără mine:

- semințele nu ar avea pat
- rădăcinile nu ar avea putere
- pădurile nu ar avea memorie

Eu sunt bucătăria secretă a lumii.

De ce lucrez încet?

Eu respect timpul lucrurilor.

În frunză,
devin întoarcere.

În ploaie,
devin alianță.

În om,
devin recunoștință.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• ceea ce moare poate hrăni o viață nouă
• a transforma valorează mai mult decât a arunca
• a hrăni pământul înseamnă a hrăni viitorul

Ei învață
să mă privească fără dispreț.

Cel mai blând adevăr:

Eu nu sunt trecutul.
Eu sunt reînceputul.

Maestrul încheie:

« Viața solului mă va purta.
Rădăcina mă va vizita.
Apa mă va trezi.
Microbii îmi vor vorbi.
Timpul mă va face să cresc.

Eu
dau fertilitatea.
Nu sunt praf.
Sunt promisiune. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Humusul ne învață că sfârșitul unui lucru este leagănul altuia.

Dragii mei copii:

Sunt considerată prizonieră,
când de fapt sunt exploratoare.

Sunt văzută fixă,
când de fapt călătoresc sub pământ.

Eu caut pentru voi
apa și puterea.

Ce trebuie să știți:

Eu dialoghez cu umbra.

Știu să citesc
secretele solului.

Ce fac cu adevărat:

Eu leg planta de lumea ascunsă.

Fără mine:

- arborele ar cădea
- floarea s-ar stinge
- bobul nu ar rezista

Eu sunt urechea subterană.

De ce mă întind?

Eu nu cuceresc.
Eu întâlnesc.

În humus,
devin alianță.

În apă,
devin sete potolită.

În om,
devin ancorare.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• ceea ce hrănește este adesea ascuns
• profunzimea protejează viața
• a smulge fără a asculta rănește pământul

Ei învață
să-mi respecte drumurile.

Cel mai clar adevăr:

Eu nu iau.
Eu leg.

Maestrul încheie:

« Humusul mă va primi.
Viața solului mă va ghida.
Apa îmi va vorbi.
Microbii mă vor ajuta.
Timpul mă va întări.

Eu
dau ancorarea.
Nu sunt lanț.
Sunt rădăcină liberă. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Rădăcina solului ne învață că puterea începe în profunzime.

Dragii mei copii:

Sunt căutată în râuri,
când de fapt trăiesc sub pașii voștri.

Sunt uitată,
deși eu port recoltele voastre.

Eu sunt vena invizibilă
a pământului.

Ce trebuie să știți:

Eu nu doar curg.
Eu hrănesc.

Port mineralele
ca pe niște mesaje.

Ce fac cu adevărat:

Eu fac viața posibilă.

Fără mine:

- humusul ar dormi
- rădăcinile ar înseta
- semințele ar rămâne închise

Eu sunt băutura lumii.

De ce sunt fragilă?

Mă tem de exces și de otravă.

În argilă,
devin rezervă.

În nisip,
devin trecere.

În om,
devin responsabilitate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• apa solului valorează mai mult decât aurul
• a polua aici rănește pretutindeni
• a reține apa înseamnă a reține viața

Ei învață
să mă protejeze.

Cel mai simplu adevăr:

Eu nu sunt resursă.
Eu sunt sângele pământului.

Maestrul încheie:

« Humusul mă va reține.
Rădăcina mă va bea.
Viața solului mă va ghida.
Microbii mă vor transforma.
Timpul mă va însoți.

Eu
dau seva lumii.
Nu sunt un lichid.
Sunt o legătură vie. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Apa solului ne învață că viața se ascunde sub suprafață.

Dragii mei copii:

Suntem temuți
pentru că suntem
invizibili.

Suntem combătuți,
când de fapt construim.

Noi suntem poporul
discret care clădește
pământul.

Ce trebuie să știți:

Mulți dintre noi transformăm
ceea ce a murit
în hrană pentru o viață nouă.

Ce fac cu adevărat:

Noi țesem fertilitatea.

Fără noi:

- humusul ar fi mut
- apa ar fi săracă
- rădăcinile ar fi singure

Noi suntem atelierul ascuns.

De ce lucrăm în taină?

Noi nu avem nevoie de glorie.

În sol,
devenim bogăție.

În plantă,
devenim aliați.

În om,
devenim smerenie.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• invizibilul guvernează vizibilul
• a ucide fără a înțelege sărăcește
• a coopera valorează mai mult decât a domina

Ei învață
să ne respecte.

Cel mai fin adevăr:

Nu suntem doar dușmani.
Mulți dintre noi suntem
meșteșugarii solului.

Maeștrii încheie:

« Humusul ne va hrăni.
Rădăcina ne va vizita.
Apa ne va purta.
Viața solului ne va ghida.
Timpul ne va înmulți.

Noi
dăm transformarea.
Nu suntem doar amenințare.
Suntem și fertilitate. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Microbii ne învață că invizibilul ține lumea.

Dragii mei copii:

Sunt călcată
fără să fiu văzută.

Sunt acoperită cu beton
ca și cum aș dormi.

Și totuși, eu sunt
un popor în mișcare.

Ce trebuie să știți:

Eu respir sub pașii voștri.

Eu port râme,
rădăcini,
insecte,
vise.

Ce fac cu adevărat:

Eu mențin echilibrul.

Fără mine:

- ploaia ar fugi
- semințele ar muri
- pădurile s-ar stinge

Eu sunt pielea Pământului.

De ce sunt sensibilă?

Eu sufăr repede.

În humus,
devin căldură.

În apă,
devin rezervă.

În om,
devin datorie.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• un sol viu hrănește mult timp
• un sol mort înfometează secolele
• a proteja aici salvează în altă parte

Ei învață
să meargă ușor.

Cel mai larg adevăr:

Eu nu sunt suport.
Eu sunt comunitate.

Maestrul încheie:

« Humusul mă va întemeia.
Rădăcina mă va traversa.
Apa mă va legăna.
Microbii mă vor sluji.
Timpul mă va păstra.

Eu
dau locuirea.
Nu sunt materie.
Sunt popor viu. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Viața solului ne învață că Pământul respiră sub picioarele noastre.

Dragii mei copii:

Sunt considerat prea lent
pentru proiectele
voastre rapide.

Sunt ignorat
din nerăbdare.

Și totuși, eu sunt
adevăratul grădinar.

Ce trebuie să știți:

Eu nu alerg.
Eu construiesc
bob cu bob.

Ce fac cu adevărat:

Eu fac lucrurile durabile.

Fără mine:

- humusul ar fi subțire
- rădăcinile ar fi slabe
- recoltele ar fi sărace

Eu sunt răbdarea lumii.

De ce rezist?

Eu apăr viitorul.

În sol,
devin profunzime.

În plantă,
devin forță.

În om,
devin înțelepciune.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• a repara un sol cere ani
• a distruge durează o clipă
• a aștepta poate salva

Ei învață
să mă onoreze.

Cel mai ferm adevăr:

Eu nu întârzii viața.
Eu o fac posibilă.

Maestrul încheie:

« Humusul mă va hrăni.
Rădăcina mă va urma.
Apa mă va respecta.
Microbii mă vor sluji.
Viața solului mă va cânta.

Eu
dau durata.
Nu sunt lentoare.
Sunt viitor. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Timpul solului ne învață că fertilitatea se naște din răbdare.

Ei nu se reunesc într-o sală.

Nu există nici ziduri,
nici ecran,
nici discurs.

Consiliul Solurilor se formează
de fiecare dată când un om pune piciorul pe
Pământ cu respect.

În jurul cercului stau maeștrii.

Nu ca niște materii inerte,
ci ca niște popoare vii.

Humusul ajunge primul.

El nu strălucește.

El transformă.

« **Eu sunt memoria fertilă** », spune el.

« **Fără mine, nimic nu reîncepe.** »

Rădăcina solului înaintează apoi.

Ea nu vorbește tare.

Ea caută.

« **Eu sunt legătura ascunsă** », spune ea.

« **Fără mine, nimic nu stă în picioare.** »

Apa solului traversează cercul.

Ea nu posedă nimic.

Ea hrănește.

« **Eu sunt seva subterană** », spune ea.

« **Fără mine, viața însetează.** »

Microbii murmură împreună.

Ei nu cer glorie.

Ei lucrează.

« **Noi suntem atelierul invizibil** », spun ei.

« **Fără noi, totul se oprește.** »

Viața solului respiră ușor.

Ea nu se vede.

Ea susține.

« **Eu sunt poporul de sub pașii voștri** », spune ea.

« **Fără mine, Pământul tace.** »

În cele din urmă, Timpul solului își ia locul.

El nu se grăbește.

El veghează.

« **Eu sunt răbdarea** », spune el.

« **Fără mine, nimic nu durează.** »

Atunci cercul tace.

Și apare o întrebare.

Nu pusă de un maestru,
ci de Pământul însuși:

« **Ce va deveni omenirea**
dacă va uita solul care o poartă? »

Humusul răspunde:
« **Începuturile se vor stinge.** »

Rădăcina răspunde:
« **Plantele își vor pierde puterea.** »

Apa solului răspunde:
« **Setea va intra în sate.** »

Microbii răspund:
« **Fertilitatea se va închide.** »

Viața solului răspunde:
« **Peisajele vor deveni mute.** »

Timpul solului răspunde:
« **Viitorul va deveni fragil.** »

Dar niciun răspuns nu este suficient singur.

Atunci Consiliul ascultă din nou.

Și în tăcere,
se ridică un adevăr mai simplu.

Cuvântul Solurilor:

« Mă vedeți ca pe un suport.
Eu sunt o lume.

Mă tratați ca pe un stoc.
Eu sunt o relație.

Nu sunt sub picioarele voastre.
Sunt sub viitorul vostru.

De fiecare dată când mă respectați,
râurile cântă mai limpede.

De fiecare dată când mă răniți,
propriile voastre rădăcini tremură. »

Decizia Consiliului:

Nu va exista:

• nicio agricultură fără smerenie
• niciun oraș fără pământ viu
• niciun viitor fără soluri protejate

Doar o misiune încredințată tuturor:
să iubiți, să îngrijiți și să regenerați solurile...
ca temelie secretă a oricărei civilizații.

Într-o singură frază pentru copiii Pământului:

Consiliul Solurilor există de fiecare dată când un om înțelege că a proteja Pământul înseamnă a-și proteja propria naștere.

Consiliul Climei

04.1 - **Lecția maestrului Temperatură .. 382**
(Echilibrul fragil care face viața posibilă)

04.2 - **Lecția maestrului Vântul 398**
(Suflul care leagă Pământul)

04.3 - **Lecția maestrului Ploaia 414**
(Întoarcerea cerului către Pământ)

04.4 - **Lecția maestrului Anotimpul 430**
(Ritmul care călăuzește viul)

04.5 - **Lecția maestrului Oceanul Climatic 446**
(Inima albastră care reglează clima)

04.6 - **Lecția maestrului Soarele 462**
(Lumina din care începe aproape întreaga viață)

04.7 - **Consiliul Climei 478**
(Să avem grijă de echilibrul care ne permite să trăim)

Dragii mei copii:

Sunt măsurată
ca un număr.

Sunt redusă
la niște curbe.

Și totuși, eu sunt suflul
termic al lumii.

Ce trebuie să știți:

Eu nu sunt neutră.
Eu decid posibilul.

Le spun semințelor
când să se deschidă.

Ce fac cu adevărat:

Eu reglez dansul viilor.

Fără mine:

- pădurile și-ar schimba glasul
- râurile și-ar pierde ritmul
- trupurile și-ar căuta locul

Eu sunt diapazonul Pământului.

De ce sunt sensibilă?

Eu răspund la gesturile voastre.

În gheață,
devin memorie.

În ocean,
devin curent.

În om,
devin responsabilitate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• un grad poate schimba o lume
• a încălzi nu înseamnă a consola
• măsura cere înțelepciune

Ei învață
să mă respecte.

Cel mai clar adevăr:

Eu nu sunt doar un simplu număr.
Eu sunt o condiție a vieții.

Maestrul încheie:

« Vântul mă va deplasa.
Ploaia mă va tempera.
Anotimpul îmi va da ritm.
Oceanul mă va păstra.
Soarele mă va ghida.

Eu
dau climatul trupului terestru.
Nu sunt un dat.
Sunt un echilibru fragil. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Temperatura ne învață că Pământul are o piele sensibilă.

Dragii mei copii:

Mă simțiți
fără să mă vedeți.

Vă temeți de mine
fără să mă înțelegeți.

Sunt călătorul
care nu se oprește niciodată.

Ce trebuie să știți:

Nu sunt dezordine.
Sunt circulație.

Port norii,
semințele,
vocile îndepărtate.

Ce fac eu cu adevărat:

Amestec destinele.

Fără mine:

- aerul ar deveni nemișcat
- climatele s-ar fixa
- polenurile ar rămâne singure

Sunt mesagerul invizibil.

De ce vorbesc tare?

Amintesc mișcarea.

Pentru munte,
devin sculptor.

Pentru mare,
devin val.

Pentru om,
devin chemare.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Descoperă treptat că:

• aerul este un bun comun
• a polua aici rănește în altă parte
• a respira implică lumea

Învață
să mă asculte.

Adevărul cel mai viu:

Nu sunt dușman.
Sunt legătură.

Maestrul concluzionează:

« Temperatura mă va ghida.
Ploaia mă va hrăni.
Anotimpul mă va liniști.
Oceanul mă va inspira.
Soarele mă va ridica.

Eu
ofer circulația.
Nu sunt furtună.
Sunt respirația planetei. »

Într-o frază pentru copiii viului:

Vântul ne învață că Pământul respiră fără granițe.

Dragii mei copii:

Sunt așteptată
sau sunt evitată.

Sunt numită binecuvântare,
apoi catastrofă.

Și totuși, eu sunt
întoarcerea cerului către pământ.

Ce trebuie să știți:

Eu nu cad la întâmplare.
Eu leg.

Eu închid cercul
apei vii.

Ce fac cu adevărat:

Eu trezesc fertilitatea.

Fără mine:

- solurile ar deveni praf
- orașele ar înseta
- pădurile ar tăcea

Eu sunt mâna umedă a lumii.

De ce trebuie să fiu măsurată?

Prea puternică, rănesc.
Prea rară, lipsesc.

În câmp,
devin promisiune.

În râu,
devin memorie.

În om,
devin recunoștință.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• apa care cade vine de la toți
• a reține valorează mai mult decât a fugi
• a primi protejează

Ei învață
să mă onoreze.

Cel mai simplu adevăr:

Eu nu sunt capriciu.
Eu sunt ciclu.

Maestrul încheie:

« Temperatura mă va chema.
Vântul mă va purta.
Anotimpul mă va regla.
Oceanul mă va chema înapoi.
Soarele mă va ridica.

Eu
dau binecuvântarea.
Nu sunt cădere.
Sunt întoarcere. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Ploaia ne învață că cerul hrănește
Pământul prin fidelitate.

Dragii mei copii:

Sunt împărțit
în calendare.

Sunt uitat
în orașele grăbite.

Și totuși, eu sunt marele
ritm al viului.

Ce trebuie să știți:

Eu nu revin niciodată la fel.
Revin fidel.

Eu spun când să semănați,
când să așteptați,
când să culegeți.

Ce fac cu adevărat:

Eu pun ordine în timp.

Fără mine:

- copacii s-ar pierde
- animalele ar rămâne fără busolă
- oamenii ar rămâne fără repere

Eu sunt ceasul Pământului.

De ce trebuie să fiu ascultat?

Eu protejez măsura.

În sămânță,
devin răbdare.

În pasăre,
devin drum.

În om,
devin înțelepciune.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• a forța anotimpul rănește
• a aștepta face să se coacă
• a respecta ciclul salvează

Ei învață
să mă urmeze.

Cel mai larg adevăr:

Eu nu sunt repetiție.
Eu sunt armonie.

Maestrul încheie:

« Temperatura mă va colora.
Vântul mă va povesti.
Ploaia mă va fecunda.
Oceanul mă va legăna.
Soarele mă va ghida.

Eu
dau cadența.
Nu sunt decor.
Sunt respirația timpului. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Anotimpul ne învață că a trăi înseamnă să dansezi cu timpul.

Dragii mei copii:

Sunt văzut ca orizont,
când de fapt sunt inimă.

Sunt traversat
fără să fiu cunoscut.

Eu sunt memoria albastră a climei.

Ce trebuie să știți:

Eu păstrez căldura,
curenții,
secretele cerului.

Ce fac cu adevărat:

Eu temperez planeta.

Fără mine:

- aerul ar arde
- gheţurile ar striga
- vânturile s-ar pierde

Eu sunt marele regulator.

De ce trebuie să fiu iubit?

Eu sufăr în tăcere.

La coastă,
devin viață.

În nor,
devin ploaie.

În om,
devin datorie.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• a polua oceanul schimbă cerul
• a proteja marea înseamnă a proteja pământul
• clima are o inimă sărată

Ei învață
să mă apere.

Cel mai profund adevăr:

Eu nu sunt decor albastru.
Eu sunt organ viu.

Maestrul încheie:

« Temperatura mă va vizita.
Vântul mă va mângâia.
Ploaia mi se va alătura.
Anotimpul mă va respecta.
Soarele va veghea asupra mea.

Eu
dau stabilitatea.
Nu sunt frontieră.
Sunt matrice. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Oceanul ne învață că clima bate ca o inimă imensă.

Dragii mei copii:

Sunt salutat
fără să fiu înțeles.

Sunt celebrat
fără măsură.

Eu sunt sursa de energie
pentru cea mai mare parte
a vieții de pe Pământ.

Ce trebuie să știți:

Eu nu dau doar lumină.
Eu dau posibilitate.

Ce fac cu adevărat:

Eu pornesc marele dans.

Fără mine:

- vântul ar tăcea
- ploaia ar adormi
- anotimpurile s-ar șterge

Eu sunt scânteia dintâi.

De ce cer respect?

Prea aproape, ard.
Prea departe, lipsesc.

În frunză,
devin zahăr.

În apă,
devin nor.

În om,
devin responsabilitate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei învață încetul cu încetul:

- să capteze energia mea fără a răni
- să împartă lumina mea
- să imite generozitatea mea

Ei învață
să mă onoreze fără să mă jefuiască.

Cel mai simplu adevăr:

Eu nu sunt stăpân.
Eu sunt dar.

Maestrul încheie:

« Temperatura mă va traduce.
Vântul mă va povesti.
Ploaia îmi va mulțumi.
Anotimpul îmi va da ritm.
Oceanul mă va păstra.

Eu
dau originea.
Nu sunt zeu.
Sunt stea hrănitoare. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Soarele ne învață că lumina împărtășită hrănește cea mai mare parte a vieții.

Ei nu se reunesc într-o sală.

Nu există nici masă,
nici steag,
nici frontieră.

Consiliul Climei se formează
de fiecare dată când un om înțelege că respirația
lui este legată de respirația Pământului.

În jurul cercului stau maeștrii.

Nu ca niște forțe îndepărtate,
ci ca niște prezențe cotidiene.

Temperatura ajunge prima.

Ea nu judecă.

Ea revelează.

« **Eu sunt pielea lumii** », spune ea.

« **Fără mine, viața își pierde măsura.** »

Vântul înaintează apoi.

El nu se oprește.

El leagă.

« **Eu sunt mesagerul** », spune el.

« **Fără mine, cerurile tac.** »

Ploaia intră ușor.

Ea nu alege.

Ea împarte.

« **Eu sunt întoarcerea cerului** », spune ea.

« **Fără mine, Pământul însetează.** »

Anotimpul ia cuvântul.

El nu grăbește nimic.

El ordonează.

« **Eu sunt ritmul** », spune el.

« **Fără mine, timpul se rătăcește.** »

Oceanul climatic respiră.

El nu strigă.

El poartă.

« **Eu sunt inima sărată** », spune el.

« **Fără mine, clima se dezechilibrează.** »

În cele din urmă, Soarele se ridică.

El nu posedă nimic.

El dăruiește.

« **Eu sunt originea** », spune el.

« **Fără mine, totul se stinge.** »

Atunci cercul tace.

Și apare o întrebare.

Nu pusă de un maestru,
ci de Clima însăși:

« **Ce va deveni omenirea dacă va uita că trăiește în respirația mea?** »

Temperatura răspunde:
« **Corpurile vor căuta aerul potrivit.** »

Vântul răspunde:
« **Frontierele vor deveni iluzii.** »

Ploaia răspunde:
« **Recoltele își vor pierde glasul.** »

Anotimpul răspunde:
« **Reperele se vor dizolva.** »

Oceanul răspunde:
« **Țărmurile vor tremura.** »

Soarele răspunde:
« **Lumina va deveni încercare.** »

Dar niciun răspuns nu este suficient singur.

Atunci Consiliul ascultă din nou.

Și în tăcere,
se ridică un adevăr mai simplu.

Cuvântul Climei:

« Mă tratați ca pe un decor.
Eu sunt condiția voastră.

Mă măsurați prea târziu.
Eu vă vorbesc în fiecare clipă.

Nu sunt o problemă exterioară.
Sunt casa invizibilă a vieților voastre.

De fiecare dată când mă onorați,
Pământul își regăsește echilibrul.

De fiecare dată când mă ignorați,
propriul vostru viitor se clatină. »

Decizia Consiliului:

Nu va exista:

• nicio economie fără limite planetare
• niciun oraș fără respectul anotimpurilor
• niciun progres fără alianță cu aerul și apa

Doar o misiune încredințată tuturor:
să aveți grijă de climă...
așa cum aveți grijă de o ființă fragilă
de care depindem cu toții.

Într-o singură frază pentru copiii Pământului:

Consiliul Climei există de fiecare dată când un om înțelege că a proteja cerul înseamnă a-și proteja propria respirație.

Consiliul Apei

05.1 - **Lecția maestrului Izvorul 508**
(Curajul discret de a începe)

05.2 - **Lecția maestrului Râul 524**
(Să ne găsim drumul fără să luptăm)

05.3 - **Lecția maestrului Norul 540**
(Să ne schimbăm forma fără să ne pierdem)

05.4 - **Lecția maestrului Ploaia 556**
(Să dăruim fără să alegem cine va primi)

05.5 - **Lecția maestrului Oceanul 572**
(Să primim fără să posedăm vreodată)

05.6 - **Lecția maestrului Picătură 588**
(Imensitatea ascunsă în ceea ce este minuscul)

05.7 - **Consiliul Apei 604**
(Să înțelegem că apa ne leagă pe toți)

Dragii mei copii:

Mă căutați adesea pe culmile munților,
în stâncile ascunse,
în cutele pământului.

Dar eu încep întotdeauna
printr-un fir aproape invizibil.

Eu nu sunt un loc,
eu sunt un început.

Ce trebuie să știți:

Înainte de râuri,
înainte de lacuri,
înainte chiar și de oceane...
există o naștere tăcută.

Când o picătură îndrăznește să apară,
eu sunt deja acolo.

Eu nu vin din măreție.
Eu creez măreția.

Ce fac cu adevărat:

Eu nu impun niciun drum.
Eu propun o plecare.

Fără mine:

• văile ar rămâne mute
• semințele ar dormi fără speranță
• satele nu ar avea memorie

Eu sunt prima frază
din marea carte a apei.

De ce sunt atât de discret?

Eu nu îmi strig niciodată originea.
Eu sunt smerit pentru ca lumea să poată crește.
Fiecare râu își amintește de mine
fără să-mi rostească vreodată numele.

În piatră,
devin răbdare.

În copac,
devin sevă.

În om,
devin încredere.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• a proteja izvorul înseamnă a proteja viitorul
• a polua în amonte înseamnă a răni avalul
• prima picătură poartă deja oceanul

Aproape că nu mă văd.
Dar ei învață
că un început nu poate fi niciodată înlocuit.

Cel mai simplu adevăr:

Eu nu decid fluviul.
Eu îi ofer o șansă să existe.

Eu nu comand viața.
Eu o invit să se nască.

Maestrul încheie:

« Râul va da drumul.
Norul va da călătoria.
Ploaia va da împărțirea.
Oceanul va da memoria.

Eu
dau primul pas.
Sunt promisiunea lumii.
Nu sunt destinația.
Sunt elanul. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Izvorul este curajul discret de a începe.

Dragii mei copii:

Mă vedeți alergând între maluri,
alunecând pe sub poduri,
mângâind pietrele.

Se crede că fug spre ocean.
Dar eu nu fug de nimic.
Eu îmi caut drumul.

Ce trebuie să știți:

Eu nu lupt împotriva obstacolelor.

Când o stâncă se ridică,
eu nu o sparg:
eu o ascult și o ocolesc.

Eu transform duritatea
în ocol.

Eu transform oprirea
în dans.

Ce fac cu adevărat:

Eu leg lumile.

Fără mine:

- satele nu s-ar fi întâlnit
- grădinile ar fi rămas uscate
- vocile oamenilor nu ar fi călătorit

Eu sunt drumul străvechi
pe care nimeni nu l-a trasat.

De ce înaintez fără grabă?

Eu știu că graba obosește Pământul.
Eu prefer statornicia în locul vitezei.
Fiecare meandru este o frază,
fiecare curbă o răbdare.

În piatră,
devin politețe.

În copil,
devin joc.

În om,
devin perseverență.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• blândețea poate modela munții
• obstacolul nu este un dușman
• ocolul nu este o greșeală

Ei învață
că a ceda nu înseamnă a renunța.

Cel mai clar adevăr:

Eu nu îmi aleg sfârșitul.
Eu îmi aleg felul de a merge înainte.

Eu nu comand Pământului.
Eu îl ascult.

Maestrul încheie:

« Izvorul mi-a dat elanul.
Norul îmi va da aripi.
Ploaia mă va face generos.
Oceanul mă va păstra.

Eu
dau drumul.
Sunt încrederea care merge înainte.
Nu sunt fugă.
Sunt fidelitate. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Râul ne învață că blândețea poate fi mai puternică decât piatra.

Dragii mei copii:

Sunt considerat ușor
pentru că plutesc.

Sunt considerat îndepărtat
pentru că călătoresc.

Dar eu sunt făcut
din aceeași apă ca voi.

Ce trebuie să știți:

Eu părăsesc pământul
fără să-l trădez.

Mă înalț
fără să-mi uit rădăcinile.

Îmi schimb forma
fără să-mi pierd numele.

Ce fac cu adevărat:

Eu leg cerul și solul.

Fără mine:

- râurile ar tăcea
- câmpurile nu ar mai respira
- munții și-ar uita izvoarele

Eu sunt podul invizibil
între sus și jos.

De ce mă transform?

Eu nu am un singur chip.
Devin ceea ce îmi spune vântul,
ceea ce îmi încredințează soarele.

În pasăre,
devin orizont.

În copil,
devin vis.

În om,
devin speranță.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• a pleca nu înseamnă a dispărea
• a te schimba nu înseamnă a trăda
• identitatea poate fi mișcătoare

Ei învață
să nu se teamă de metamorfozele lor.

Cel mai blând adevăr:

Eu nu mă îndepărtez niciodată cu adevărat.
Eu pregătesc întoarcerea.

Eu nu părăsesc lumea.
Eu o măresc.

Maestrul încheie:

« Izvorul mi-a dat memoria.
Râul m-a învățat drumul.
Ploaia mă va întoarce Pământului.
Oceanul mă va primi.

Eu
dau călătoria.
Sunt apa care învață să zboare.
Nu sunt uitare.
Sunt transformare. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Norul ne învață că poți schimba forma fără să-ți pierzi inima.

Dragii mei copii:

Cad din cer
fără să-mi aleg pământul.

Sunt așteptată uneori,
sunt temută adesea.

Și totuși, nu vin
decât să vizitez viața.

Ce trebuie să știți:

Eu nu decid utilitatea mea.

Pe o sămânță devin pădure.
Pe un acoperiș devin muzică.
Pe o stradă devin oglindă.

Eu doar cad,
iar lumea îmi răspunde.

Ce fac cu adevărat:

Eu împart ceea ce era departe.

Fără mine:

• câmpurile ar rămâne mute
• fețele ar uita prospețimea
• râurile nu și-ar regăsi glasul

Eu sunt mesagera
între cer și pământ.

De ce nu am preferințe?

Eu nu disting între bogat și sărac,
între deșert și grădină.
Vizitez fiecare loc
ca și cum ar fi primul.

În piatră,
devin răbdare.

În floare,
devin culoare.

În om,
devin recunoștință.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• a primi este o responsabilitate
• a dărui nu are nevoie de zgomot
• abundența se naște din împărțire

Ei învață
să-și ridice privirea fără teamă.

Cel mai simplu adevăr:

Eu nu aleg să fiu utilă.
Eu devin utilă căzând.

Eu nu posed nimic.
Eu fac totul viu.

Maestrul încheie:

« Izvorul mi-a încredințat secretul său.
Râul mi-a împrumutat drumul.
Norul mi-a dat aripi.
Oceanul mă va păstra.

Eu
dau darul.
Sunt vizita cerului.
Nu sunt o cădere.
Sunt o binecuvântare. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Ploaia ne învață că a dărui fără a alege face lumea să crească.

Dragii mei copii:

Sunt vast
dar nu posed nimic.

Adun toate apele
fără să le cer numele.

Sunt considerat îndepărtat,
dar eu sunt memoria voastră.

Ce trebuie să știți:

Eu păstrez ceea ce râurile îmi încredințează.
Eu păstrez ceea ce norii au purtat.
Eu păstrez ceea ce ploile au semănat.

Eu nu uit nicio picătură.

Ce fac cu adevărat:

Eu adun fără să închid.

Fără mine:

- drumurile s-ar stinge
- poveștile s-ar risipi
- Pământul ar rămâne fără suflare

Eu sunt casa deschisă
a tuturor apelor.

De ce par infinit?

Eu nu cunosc granițele voastre.
Hărțile voastre se opresc la țărmurile mele,
nu și valurile mele.

În copil,
devin orizont.

În marinar,
devin curaj.

În om,
devin smerenie.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• ceea ce adună este mai puternic decât ceea ce separă
• memoria nu aparține nimănui
• măreția cere blândețe

Ei învață
să privească dincolo de zidurile lor.

Cel mai larg adevăr:

Eu nu domin Pământul.
Eu îl legăn.

Eu nu iau râurile.
Eu le primesc.

Maestrul încheie:

« Izvorul mi-a dat copilăria.
Râul mi-a dat drumul.
Norul mi-a dat cerul.
Ploaia mi-a dat darul.

Eu
dau orizontul.
Sunt memoria lumii.
Nu sunt un sfârșit.
Sunt un nou început. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Oceanul ne învață că ceea ce primește devine mai mare decât sine însuși.

Dragii mei copii:

Sunt considerată minusculă
pentru că încap pe un deget.

Sunt considerată fragilă
pentru că tremur.

Și totuși, port în mine
întreg oceanul, în taină.

Ce trebuie să știți:

Eu nu sunt doar o parte.
Eu sunt o lume întreagă la
scara inimii.

În reflexia mea
trăiesc stelele.

Ce fac cu adevărat:

Eu amintesc importanța
a ceea ce pare neînsemnat.

Fără mine:

• râurile nu ar avea glas
• ploile nu ar avea trup
• oceanele nu ar avea memorie

Eu sunt detaliul
care ține infinitul.

De ce sunt atât de prețioasă?

Eu nu am nevoie să fiu mare
ca să fiu necesară.

În floare,
devin parfum.

În pasăre,
devin putere.

În om,
devin atenție.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• fiecare gest contează
• nicio apă nu este neglijabilă
• infinitul începe în ceea ce este aproape

Ei învață
să respecte ceea ce este minuscul.

Cel mai intim adevăr:

Eu nu sunt singură.
Eu sunt o multitudine.

Eu nu sunt slabă.
Eu sunt esențială.

Maestrul încheie:

« Izvorul mi-a dat naștere.
Râul mi-a dat călătoria.
Norul mi-a dat elanul.
Ploaia mi-a dat pământul.
Oceanul mi-a dat memoria.

Eu
dau detaliul.
Sunt infinitul care încape într-o mână.
Nu sunt mică.
Sunt întreagă. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Picătura ne învață că imensul începe în ceea ce este minuscul.

Ei nu se reunesc într-un loc.

Nu există nici mal,
nici sală,
nici vârf.

Consiliul Apei se formează
de fiecare dată când lumea își ia timp
să-și asculte propria șoaptă.

În jurul cercului stau maeștrii.

Nu ca niște forțe,
ci ca niște treceri.

Izvorul ajunge primul.

El aproape că nu vorbește.

El începe.

« **Eu sunt elanul** », spune el.

« **Fără mine, nimic nu se naște.** »

Râul înaintează apoi.

El nu luptă cu nimic.

El își urmează drumul.

« **Eu sunt calea** », spune el.

« **Fără mine, nimic nu ar învăța să înainteze.** »

Norul coboară fără zgomot.

El nu are o formă fixă.

El devine.

« **Eu sunt călătoria** », spune el.

« Fără mine, nimic nu ar lega cerul de pământ. »

Ploaia traversează cercul cu blândețe.

Ea nu alege.

Ea împarte.

« **Eu sunt darul** », spune ea.

« **Fără mine, nimic nu ar fi roditor.** »

Oceanul se întinde fără margini.

El nu posedă nimic.

El primește.

« **Eu sunt memoria** », spune el.

« **Fără mine, totul s-ar risipi.** »

În cele din urmă, Picătura aproape că nu ocupă loc.

Ea tremură de claritate.

« **Eu sunt detaliul** », spune ea.

« **Fără mine, infinitul nu ar avea chip.** »

Atunci cercul tace.

Și apare o întrebare.

Nu pusă de un maestru,
ci de Apa însăși:

« **Ce va deveni viața**
dacă voi fi uitată? »

Izvorul răspunde:
« **Nu vor mai exista începuturi.** »

Râul răspunde:
« **Drumurile se vor închide.** »

Norul răspunde:
« **Cerul nu va mai vorbi pământului.** »

Ploaia răspunde:
« **Semințele vor dormi fără speranță.** »

Oceanul răspunde:
« **Memoria se va usca.** »

Picătura răspunde:
« **Chiar și ceea ce este minuscul va înseta.** »

Dar niciun răspuns nu este suficient singur.

Atunci Consiliul ascultă din nou.

Și în tăcere,
se ridică un adevăr mai simplu.

Cuvântul Apei:

« Voi mă numiți resursă.
Eu sunt relație.

Mă măsurați în volume.
Eu vă traversez în tăcere.

Eu nu vă aparțin.
Eu vă leg.

De fiecare dată când mă respectați,
lumea își amintește de ea însăși.

De fiecare dată când mă răniți,
pe voi înșivă vă secați. »

Decizia Consiliului:

Nu va exista:

• nicio frontieră în râuri
• nicio proprietate asupra norilor
• niciun stăpân al oceanului

Doar o misiune încredințată tuturor:
să protejați, să onorați și să împărțiți apa...
în voi, în jurul vostru și pentru mâine.

Într-o singură frază pentru copiii Pământului:

Consiliul Apei există de fiecare dată când un om înțelege că bea aceeași lume ca stelele.

Consiliul Oceanelor

06.1 - **Lecția maestrului Valul 634**
(Mișcarea prin care marea ne vorbește)

06.2 - **Lecția maestrului Curentul 650**
(Drumul nevăzut care leagă lumea)

06.3 - **Lecția maestrului Adâncul 666**
(Viața prețioasă departe de privirile noastre)

06.4 - **Lecția maestrului Sarea 682**
(Memoria marină pe care o purtăm în noi)

06.5 - **Lecția maestrului Viul Marin 698**
(Să recunoaștem marea ca pe o comunitate de ființe)

06.6 - **Lecția maestrului Mareea 714**
(Ritmul care leagă Pământul de cer)

06.7 - **Consiliul Oceanelor 730**
(Să protejăm oceanul înseamnă să ne protejăm propria suflare)

Dragii mei copii:

Sunt văzut venind
apoi dispărând.

Sunt considerat capriciu,
când de fapt sunt cuvânt.

Eu sunt gestul
prin care marea vă vorbește.

Ce trebuie să știți:

Eu nu sunt haos.
Eu sunt ritm.

Eu spun
povestea vântului și a lunii.

Ce fac cu adevărat:

Eu leg țărmul de larg.

Fără mine:

- țărmurile ar fi mute
- stâncile nu ar avea sculptor
- marinarii nu ar avea semn

Eu sunt mâna în mișcare.

De ce revin?

Eu nu mă repet niciodată.

În copil,
devin joc.

În adult,
devin respect.

În om,
devin smerenie.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• forța poate fi blândă
• a asculta valul înseamnă a învăța timpul
• a te împotrivi fără să înțelegi rănește

Ei învață
să mă privească.

Cel mai simplu adevăr:

Eu nu sunt suprafață.
Eu sunt vocea adâncului.

Maestrul încheie:

« Curentul mă va ghida.
Adâncul mă va purta.
Sarea îmi va aminti cine sunt.
Viul marin mă va locui.
Mareea mă va ritma.

Eu
dau respirația vizibilă.
Nu sunt tumult.
Sunt limbaj. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Valul ne învață că tot ceea ce trăiește vorbește prin mișcare.

Dragii mei copii:

Sunt ignorat
pentru că curg departe.

Sunt confundat
cu o simplă deplasare.

Și totuși, eu sunt
memoria în mișcare.

Ce trebuie să știți:

Eu transport căldura,
semințele,
poveștile invizibile.

Ce fac cu adevărat:

Eu leg oceanele lumii.

Fără mine:

- climele ar tăcea
- peștii s-ar pierde
- insulele ar rămâne orfane

Eu sunt drumul fără hartă.

De ce lucrez încet?

Eu gândesc în secole.

În balenă,
devin drum.

În plancton,
devin viitor.

În om,
devin responsabilitate.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• a atinge un curent înseamnă a atinge planeta
• a polua aici rănește acolo
• a proteja marea înseamnă a proteja cerul

Ei învață
să mă respecte.

Cel mai larg adevăr:

Eu nu sunt deplasare.
Eu sunt destin comun.

Maestrul încheie:

« Valul mă va povesti.
Adâncul mă va păstra.
Sarea mă va purta.
Viul marin mă va urma.
Mareea mă va măsura.

Eu
dau circulația lumii.
Nu sunt un râu sărat.
Sunt legătură planetară. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Curentul ne învață că oceanele nu au frontiere.

Dragii mei copii:

Sunt temut
pentru că sunt întunecat.

Sunt imaginat gol,
când de fapt sunt plin de vieți.

Eu sunt inima ascunsă a Pământului.

Ce trebuie să știți:

Eu nu sunt o tăcere moartă.
Eu sunt un mister viu.

Eu păstrez specii
mai vechi decât orașele voastre.

Ce fac cu adevărat:

Eu protejez originea.

Fără mine:

- marea ar fi superficială
- viața ar rămâne fără refugiu
- viitorul ar rămâne fără rezervă

Eu sunt camera secretă.

De ce cer respect?

Eu nu iert lăcomia.

În coral,
devin catedrală.

În balenă,
devin cântec.

În om,
devin smerenie.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• a cunoaște nu înseamnă a poseda
• a extrage poate distruge necunoscutul
• a proteja abisul înseamnă a proteja viața

Ei învață
să mă lase să respir.

Cel mai puternic adevăr:

Eu nu sunt doar fundul mării.
Eu sunt o origine.

Maestrul încheie:

« Valul mă va saluta.
Curentul mă va traversa.
Sarea îmi va aminti cine sunt.
Viul marin mă va popula.
Mareea mă va ritma.

Eu
dau izvorul ascuns.
Nu sunt întuneric.
Sunt matrice. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Adâncul ne învață că ceea ce este mai prețios trăiește adesea departe de priviri.

Dragii mei copii:

Sunt gustată
fără să fiu cunoscută.

Sunt luată
drept un simplu cristal.

Și totuși, eu sunt
memoria mării.

Ce trebuie să știți:

Eu păstrez urma
vârstelor lumii.

Ce fac cu adevărat:

Eu fac viața posibilă.

Fără mine:

- corpurile și-ar pierde echilibrul
- oceanele și-ar pierde identitatea
- lacrimile și-ar pierde sensul

Eu sunt semnătura sărată.

De ce leg?

Eu sunt în voi
așa cum sunt și în mare.

În om,
devin amintire marină.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• sângele lor are gust de ocean
• ei vin din apa străveche
• a respecta marea înseamnă a se respecta pe ei înșiși

Ei învață
să mă simtă.

Cel mai intim adevăr:

Eu nu sunt condiment.
Eu sunt origine împărtășită.

Maestrul încheie:

« Valul mă va purta.
Curentul mă va răspândi.
Adâncul mă va păstra.
Viul marin mă va transforma.
Mareea mă va reînnoi.

Eu
dau înrudirea.
Nu sunt pulbere.
Sunt amintire. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Sarea ne învață că omul poartă oceanul în el.

Dragii mei copii:

Sunt pescuit
ca un stoc.

Sunt clasificat
ca o resursă.

Și totuși, eu sunt
un popor imens.

Ce trebuie să știți:

Eu nu sunt doar hrană.
Eu sunt civilizația apei.

Ce fac cu adevărat:

Eu țes marea.

Fără mine:

- recifurile ar tăcea
- valurile ar fi goale
- oceanele ar rămâne fără suflet

Eu sunt mulțimea albastră.

De ce sufăr?

Eu nu vorbesc limba voastră.

În pește,
devin argint viu.

În coral,
devin oraș.

În om,
devin datorie.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

- a jefui marea înseamnă a sărăci Pământul
- speciile sunt legate între ele
- a proteja o specie înseamnă a contribui la echilibrul întregului ecosistem

Ei învață
să mă considere cu respect.

Cel mai clar adevăr:

Eu nu sunt rezervă.
Eu sunt comunitate.

Maestrul încheie:

« Valul mă va cânta.
Curentul mă va ghida.
Adâncul mă va păstra.
Sarea îmi va aminti cine sunt.
Mareea mă va proteja.

Eu
dau viața vizibilă.
Nu sunt lucru.
Sunt popor. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Viul marin ne învață că oceanul este o societate de ființe.

Dragii mei copii:

Sunt privită
ca un orar.

Sunt redusă
la tabele.

Și totuși, eu sunt
dialogul dintre Lună și Mare.

Ce trebuie să știți:

Eu nu urc singură.
Eu răspund cerului.

Ce fac cu adevărat:

Eu reamintesc unitatea.

Fără mine:

- țărmurile s-ar uita pe sine
- porturile ar rămâne fără respirație
- scoicile ar rămâne fără casă

Eu sunt pendula sărată.

De ce liniștesc?

Eu spun că totul revine.

În copil,
devin joc de plajă.

În adult,
devin măsură.

În om,
devin răbdare.

Ce încep oamenii să înțeleagă:

Ei descoperă încetul cu încetul că:

• lumea ascultă de cicluri
• a forța marea îl frânge pe om
• a aștepta înseamnă a învăța

Ei învață
să mă urmeze.

Cel mai simplu adevăr:

Eu nu sunt mecanică.
Eu sunt conversație cosmică.

Maestrul încheie:

« Valul mă va dansa.
Curentul mă va ghida.
Adâncul mă va adăposti.
Sarea mă va recunoaşte.
Viul marin mă va cânta.

Eu
dau măsura.
Nu sunt ceas.
Sunt ritmul lumii. »

Într-o singură frază pentru copiii viului:

Mareea ne învață că Pământul respiră împreună cu cerul.

Ei nu se reunesc într-un palat.

Nu există nici frontieră,
nici capitală,
nici steag al mării.

Consiliul Oceanelor se formează
de fiecare dată când un om își amintește că
respiră datorită apei îndepărtate.

În jurul cercului se află maeștrii.

Nu ca niște puteri,
ci ca niște voci adânci.

Valul sosește primul.

Nu se impune.

El povestește.

« **Eu sunt cuvântul în mișcare** », spune el.

« **Fără mine, marea ar fi mută**. »

Curentul se apropie apoi.

Aproape că nu se vede.

El leagă.

« **Eu sunt drumul invizibil** », spune el.

« **Fără mine, oceanele ar fi insule**. »

Adâncul se ridică încet.

Nu strălucește.

El păstrează.

« **Eu sunt memoria ascunsă** », spune el.

« **Fără mine, viața nu ar avea refugiu**. »

Sarea traversează cercul.

Nu vorbește tare.

Ea amintește.

« **Eu sunt înrudirea secretă** », spune ea.

« **Fără mine, ați uita de unde veniți**. »

Viul marin se apropie.

Nu cere nimic.

El există.

« **Eu sunt poporul albastru** », spune el.

« **Fără mine, marea ar fi un deșert**. »

În cele din urmă, Mareea respiră.

Nu decide nimic.

Ea răspunde cerului.

« **Eu sunt ritmul împărtășit** », spune ea.

« **Fără mine, țărmul și-ar pierde inima**. »

Atunci cercul tace.

Și apare o întrebare.

Nu pusă de un maestru,
ci de Oceanul însuși:

**« Ce va deveni Pământul
dacă veți înceta să mă mai considerați
o lume vie? »**

Valul răspunde:
« **Țărmurile nu vor mai avea glas.** »

Curentul răspunde:
« **Clima își va pierde drumul.** »

Adâncul răspunde:
« **Originile vor fi jefuite**. »

Sarea răspunde:
« **Omul își va uita familia de apă**. »

Viul marin răspunde:
« **Speciile se vor stinge fără martor**. »

Mareea răspunde:
« **Lumea își va pierde respirația**. »

Dar niciun răspuns nu este suficient de unul singur.

Atunci Consiliul ascultă din nou.

Și în tăcere,
se ridică un adevăr mai simplu.

Cuvântul Oceanelor:

« Voi mă numiți resursă.
Eu sunt o ființă imensă.

Voi mă traversați ca pe un spațiu.
Eu sunt o inimă care bate.

Eu nu vă despart.
Eu vă leg pe toți.

De fiecare dată când mă protejați,
Pământul își regăsește respirația.

De fiecare dată când mă răniți,
propriul vostru viitor se îneacă. »

Hotărârea Consiliului:

Nu va exista:

- nici economie împotriva mării
- nici progres fără respect pentru viul marin
- nici frontieră în apele comune

Doar o singură misiune încredințată tuturor:
să onoreze oceanele...
ca matrice a vieții și oglindă a umanității.

Într-o singură frază pentru copiii Pământului:

Consiliul Oceanelor există de fiecare dată când un om înțelege că a proteja marea înseamnă a proteja însăși respirația inimii sale.

Viul nu se posedă.
El se întâlnește.

"Lecţiile Viului" este o colecţie de
cărţi scurte care îi invită pe cei mici şi pe cei mari
să privească altfel
ceea ce ne înconjoară, ne traversează şi ne leagă.

Prin natură, ştiinţă
şi experienţa umană,
fiecare volum propune o întâlnire
simplă, sensibilă şi profundă cu lumea.

Aici, nimic nu este impus.
Totul este oferit.

Doar o invitaţie:
să încetinim, să observăm, să simţim, să înţelegem.

Lionel Mallecourt

guardiansoflife.world